

себе си нищо не оставилъ, защото мислѣлъ да живѣе при тѣхъ.

Най-напрѣдъ отишълъ да живѣе при най-голѣмия си синъ. Живѣлъ тамъ нѣколко врѣме. Единъ день синътъ казалъ на баща си: „Тате, нощесъ ми се намѣри дѣте. Тука, дѣто стоеше до сега твоето легло, трѣба да туря люлката на дѣтето. За това иди при срѣдния си синъ, който има много стаи!“

Бащата отишълъ при срѣдния си синъ, но и той слѣдъ нѣколко деня му казалъ: „Тате, виждамъ, че обичашъ повече топла стая, а пѣкъ мене отъ топлината ме боли глава и лошо ми става. Много хубаво ще направишъ, ако отидешъ при най-малкия си синъ. Той ще ти угоди, защото е фурнаджия.“

Бащата послушалъ срѣдния си синъ и се опжтилъ къмъ третия. Но и той слѣдъ малко врѣме му казалъ: „Тате, у дома всѣка минута вратата се отваря и затваря, а ти си навикналъ всѣки день слѣдъ обѣдъ да си поспивашъ. За да не се безпокоишъ, иди при нашата най-голѣма сестра!“

Сиромашътъ старецъ събралъ си всичко и се опжтилъ къмъ най-голѣмата си дѣщеря. Не се минало много врѣме и тя му казала: „Тате, всѣка сутринъ, когато отивашъ на черкова, трѣба да слизашъ изъ тази висока стѣлба. А като си толкова старъ, може би, да паднешъ нѣкога и да се убиешъ. Затова добрѣ ще направишъ ако отидешъ при срѣднията ни сестра. Тѣхната кѣща не е толкова висока, и ти лесно ще излизашъ, когато трѣгвашъ за черкова“.